Kalanjiyam International Journal of Tamil Studies
களஞ்சியம் - சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
https://ngmtamil.in/
DOI: https://doi.org/10.63300/kijts04052026

Article Type: Original Research Article

The Divine Experience of Kulasekhara Azhwar: A Comprehensive Study in Bhakti Literature

Dr. R. Dhivya*,

Assistant Professor, Department of Tamil, N.G.M. College, Pollachi.

*Correspondence: dhivyaudhithr@gmail.com, Tel: +919942232270

Received: 22-01-2026; **Revised**: 24-01-2026; **Accepted**: 27-01-2026; **Published**: 01-02-2026

Abstract: In the history of Bhakti literature, the Pallava period and the later Chera period are considered a "Golden Age," as both Vaishnavism and Shaivism flourished during this era. In accordance with Thirumular's proclamation, "God created me well, so that I may render Him well into Tamil," many great souls endowed with wisdom and divine love emerged in Tamil Nadu.

Among them, those who held a deep devotion to Lord Vishnu and were immersed in His divine attributes (Kalyana Gunas) are revered as the 'Azhwars'. Among the twelve Azhwars, Kulasekhara Azhwar is unique; though a crowned monarch, he renounced his royal life for the sake of divine service.

This article extensively analyzes how the Azhwar, driven by his love for Vishnu, experiences the Divine in various roles—such as a mother and a beloved—specifically within the fifth Thirumozhi titled 'Tharuthuyarathadayeel'. Furthermore, this study elaborates on his philosophy of total surrender (Saranagathi) and his profound longing for the sacred hills of Thiruvengadam, as expressed through his Sanskrit work Mukundamala and his Tamil hymns.

Keywords: *Nalayira Divya Prabandham, Kulasekhara Azhwar, Perumal Thirumozhi, Mukundamala, Saranagathi, Vatsalya Bhava, Bhakti Movement*.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

குலசேகராழ்வாரின் இறையனுபவம்: பக்தி இலக்கியத்தில் ஒரு முழுமையான ஆய்வு

***முனைவர் ரா.திவ்யா,** உதவிப்பேராசிரியர், என்.ஜி.எம்.கல்லூரி, பொள்ளாச்சி.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பக்தி இலக்கிய வரலாற்றில் பல்லவர் காலம் மற்றும் பிற்காலச் சேரர் காலம் ஒரு பொற்காலமாகக் கருதப்படுகிறது. ஏனெனில் வைணவம் மற்றும் சைவம் ஆகிய இரு சமயங்களும் தழைத்தோங்கிய காலம் இதுவே. "என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாக தமிழ் செய்யுமாறே" என்ற திருமூலரின் வாக்கியத்திற்கிணங்க, தமிழகத்தில் ஞானமும், கடவுள் அன்பும் கொண்ட பெரியோர்கள் பலர் தோன்றினர்.[1] அவர்களுள் திருமாலின் மீது ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு, அவனது கல்யாண குணங்களில் மூழ்கியவர்களை 'ஆழ்வார்கள்' என்று போற்றுகிறோம். பன்னிரு ஆழ்வார்களில் குலசேகராழ்வார் தனித்துவமானவர்; ஏனெனில் அவர் ஒரு முடிசூடிய மன்னராக இருந்து, இறைப் பணியின் நிமித்தம் தன் அரச வாழ்வைத் துறந்தவர்.[2] குலசேகராழ்வார் இயற்றிய 'தருதுயரத்தடாயேல்' என்னும் ஐந்தாம் திருமொழியில் ஆழ்வார் திருமால் மீது கொண்ட அன்பினால் இறைவனைத் தாய் என்றும், தலைவி என்றும் பல்வேறுபட்ட நிலைகளில் அனுபவிப்பதை இக்கட்டுரை விரிவாக ஆராய்கிறது. மேலும், அவரது வடமொழிப் படைப்பான முகுந்தமாலை மற்றும் தமிழ் பாசுரங்களின் வழி அவர் வெளிப்படுத்தும் சரணாகதித் தத்துவம், திருவேங்கட மலையில் அவர் கொள்ளும் பேராவல் போன்றவை பிற ஆதாரங்களைக் கொண்டு விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.[1]

திறவுச் சொற்கள்: நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம், குலசேகராழ்வார், பெருமாள் திருமொழி, முகுந்தமாலை, சரணாகதி, வாத்சல்ய பாவம், பக்தி இயக்கம்.

---

1. முன்னுரை: பக்தி இயக்கமும் ஆழ்வார்களின் தோற்றமும்

தமிழகத்தின் சமய வரலாற்றில் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலகட்டம் பக்தி இயக்கத்தின் எழுச்சிக் காலமாகும். இக்காலத்தில் வைணவ சமயம் தென்னகத்தில் வேர்விட்டு, பின்னாளில் பாரதம் முழுவதும் பரவியது.[5] திருமாலின் அடியார்களான ஆழ்வார்கள், வேதங்களின் சாரத்தைத் தமிழில் பாசுரங்களாக வடித்தனர். இவை 'திராவிட வேதம்' என்று போற்றப்படுகின்றன.[5] ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரில் குலசேகராழ்வார் ஏழாவது ஆழ்வாராகக் கருதப்படுகிறார்.[8]

பக்தி என்பது வெறும் வழிபாடு மட்டுமல்ல, அது ஒரு தீவிரமான உணர்வுப் போராட்டம் மற்றும் ஆன்ம அர்ப்பணிப்பு என்பதை ஆழ்வார்களின் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. குலசேகராழ்வார் தனது படைப்புகளில் இறைவனைத் தாயாகவும், தந்தையாகவும், குழந்தையாகவும், காதலனாகவும் பாவித்து, மனித உறவுகளின் உன்னத நிலைகளை இறையனுபவத்தோடு இணைக்கிறார்.[1] இவர் சேர நாட்டைச் சேர்ந்தவராக இருந்தும், பாண்டி நாடு மற்றும் சோழ நாட்டுத் திருத்தலங்கள் மீது கொண்டிருந்த பற்று, அக்காலத்தைய மத நல்லிணக்கத்தையும் நிலப்பரப்புகளைக் கடந்த பக்திப் பிணைப்பையும் காட்டுகிறது.[3]

---

2. குலசேகராழ்வார்: வரலாற்றுப் பின்னணியும் வாழ்க்கை வரலாறும்

குலசேகராழ்வார் எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். சேர நாட்டில் பிறந்து அந்நாட்டினையே ஆட்சிபுரிந்த அரசர்.[1] இவர் கொல்லி நகரை (இன்றைய கேரளப் பகுதி) தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தார்.[11] இவரது தந்தை திடவிரதன் என்னும் மன்னர் ஆவார்.[2] குலசேகரர் பிறக்கும்போதே திருமாலின் கௌஸ்துப மணியின் அம்சமாகப் பிறந்தார் என்பது வைணவ மரபு.[12]

மன்னராக இருந்தபோது, குலசேகரர் கலைகள், போர்க்கலைகள், வடமொழி மற்றும் தமிழ் மொழி ஆகிய அனைத்திலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார்.[2] இவர் சோழ மற்றும் பாண்டிய மன்னர்களுடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்று, தனது அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்தினார்.[2] இருப்பினும், உலக இன்பங்கள் யாவும் நிலையற்றவை என்பதை உணர்ந்தார். "நீண்ட புகழொடு நிலவுலகத்தில் நிலைபெற ஓடி உய்வதோர் பொருளைத் தேடினார்பாடினார்! பரவசமுற்றார்" என்ற நிலையில், இறைவன் மீதான காதல் அவரிடம் மேலோங்கியது.[1]

2.1. குலசேகராழ்வாரின் வரலாற்றுத் தரவுகள்

வரலாற்றுத் தகவல்	விவரம்
பிறந்த ஊர்	கொல்லி நகர் (திருவஞ்சிக்களம்), கேரளா [10]
காலம்	கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டு அல்லது 9-ஆம் நூற்றாண்டு [1]
தந்தை	திடவிரதன் [2]
அம்சம்	கௌஸ்துப மணி [12]
இலக்கியப் படைப்புகள்	பெருமாள் திருமொழி (தமிழ்), முகுந்தமாலை (வடமொழி) [1]

---

3. இறையனுபவத்தின் தொடக்கமும் இராமாயணப் பற்றும்

குலசேகராழ்வாரின் வாழ்வில் திருப்புமுனையாக அமைந்தது திருமாலின் மீதான அவரது பக்தி. குறிப்பாக, இராமபிரான் ஒருவரையே தன் மனதில் நிறுத்தி அரசாட்சி செய்தவர்.[1] இராமாயணக் கதைகளைக் கேட்பதில் அவருக்கு அளவற்ற ஆர்வம் இருந்தது. அவர் கதை கேட்கும்போது, அது ஏதோ ஒரு காலத்தில் நடந்த நிகழ்வாகக் கருதாமல், தன் கண்முன்னே நடப்பதாகவே பாவித்தார்.[3] ஒருமுறை, இராமன் தனித்து நின்று பதினாலாயிரம் அரக்கர்களுடன் போர் புரியப் போகிறான் என்ற இராமாயணப் பகுதியைக் கேட்டபோது, ஆழ்வார் உணர்ச்சி வசப்பட்டார். இராமனுக்குத் துணையாகச் செல்லத் தனது படைகளைத் திரட்டிப் புறப்பட ஆணையிட்டார்.[11] இராமன் வெற்றி பெற்றுத் திரும்பினான் என்ற செய்தி கேட்ட பின்னரே அமைதியுற்றார். இத்தகைய தீவிரமான பக்தி நிலையினால் தான் அவருக்கு 'குலசேகரப் பெருமாள்' என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டது.[11]

---

4. பாகவத பக்தியும் அமைச்சர்களின் சூழ்ச்சியும்

அரசாட்சியைக் காட்டிலும் அடியார்களுடன் (பாகவதர்கள்) கூடி இருப்பதே பேரின்பம் என்று குலசேகரர் கருதினார். இதனால் அவரது அரண்மனை எப்போதும் அடியார் கூட்டத்தினால் நிறைந்து காணப்பட்டது. இதைக் கண்ட அமைச்சர்கள், அடியார்கள் மீது வெறுப்புற்றனர். அவர்களை அங்கிருந்து வெளியேற்ற ஒரு சூழ்ச்சி செய்தனர். அரண்மனைத் திருமஞ்சனப் பெட்டியிலிருந்த ரத்தின மாலையை ஒளித்து வைத்துவிட்டு, அடியார்கள் அதைக் கவர்ந்துவிட்டதாகப் பழி சுமத்தினர்.[3] அடியார்கள் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை மெய்ப்பிக்க, குலசேகரர் ஒரு நச்சுப் பாம்பை ஒரு குடத்தில் இடச் செய்து, "இறைவனின் அடியார்கள் இத்தீச்செயலைச் செய்யவில்லை என்பது உண்மை எனில் இப்பாம்பு என்னைத் தீண்டாது" என்று கூறி அக்குடத்தினுள் கையை விட்டார்.[3] பாம்பு அவரைத் தீண்டவில்லை. "அஞ்சலெனக் குடப்பாம்பி லங்கையிட்டான் வாழியே" என்று பின்னாளில் வேதாந்த தேசிகர் இவரைப் புகழ்ந்து பாடினார்.[11] இந்த நிகழ்விற்குப் பின், அவர் தனது மகனான திடவிரதனுக்குப் பட்டம் சூட்டிவிட்டுத் திருவரங்கம் நோக்கிப் பயணமானார்.[1]

---

5. பெருமாள் திருமொழி: ஒரு விரிவான ஆய்வு

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பெருமாள் திருமொழி ஐந்தாம் பிரபந்தமாக அமைந்துள்ளது. இதில் மொத்தம் 105 பாசுரங்கள் உள்ளன.[1] இப்பாசுரங்கள் அனைத்தும் திருமாலின் பல்வேறு திருத்தலங்கள் மற்றும் அவதாரங்கள் குறித்த ஆழ்ந்த அனுபவங்களை விவரிக்கின்றன.

5.1. பதிகங்களின் அமைப்பு மற்றும் கருப்பொருள்

பதிகம் எண்	திருத்தலம் / கருப்பொருள்	பக்தியின் தன்மை

1	திருவரங்கம்	அரங்கனைக் காணும் வேட்கை [9]
2	திருவரங்கம்	பாகவதர்களின் உயர்வு [9]
3	திருவரங்கம்	உலக வாழ்வில் வெறுப்பு [9]
4	திருவேங்கடம்	இறைவனது கைங்கர்ய விருப்பம் [1]
5	திருவித்துவக்கோடு	சரணாகதித் தத்துவம் [1]
6	கண்ணன் லீலை	கோபியர் நிலை (மதுர பாவம்) [4]
7	கண்ணன் லீலை	தேவகியின் வருத்தம் (வாத்சல்யம்) [4]
8	திருக்கண்ணபுரம்	கௌசல்யையின் தாலாட்டு [1]
9	இராமாயணம்	தசரதனின் புலம்பல் [4]
10	தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம்	இராமாயணச் சுருக்கம் [4]

6. திருவரங்கத்தின் மீது கொண்ட பேராவல்

குலசேகரர் தனது முதல் மூன்று பதிகங்களை திருவரங்கப் பெருமானுக்கே அர்ப்பணித்துள்ளார். திருவரங்க நகரில் காவிரி ஆறு அடிவருடப் பள்ளி கொண்டிருக்கும் அழகைக் கண்டு மகிழும் நாள் எந்நாளோ என்று அவர் ஏங்குகிறார்.[1]

"இருளரியச் சுடர்மணிகள் இமைக்கும் நெற்றிஇனத்துத்தியணிபணம் ஆயிரங்களார்ந்த அரவரச பெருஞ்சோதி அனந்தனென்னும்அணிவிளங்கும் உயர்வெள்ளையணையை மேவிதிருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர் பொன்னிதிரைக்கையால் அடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டுகொண்டு என்கண்ணினைகள் என்றுகொலோ களிக்கும் நாளே?" [1]

தெளிந்த நீரைக் கொண்ட காவிரி, தனது அலைகள் எனும் கைகளால் திருவடிகளை இதமாகப் பிடித்து விடும்படி தழுவி ஓடும் திருவரங்க நகரில், ஆயிரம் தலைகளைக் கொண்ட ஆதிசேஷனின் படுக்கையில் கண்வளரும் நீலரத்தினக் கல் போன்ற பெருமாளை வணங்கி மகிழும் நாளை அவர் எதிர்நோக்குகிறார்.[1] உலக சுகங்கள் யாவும் நிலையற்றவை என்றும், அரங்கனின் அடியார்களோடு கூடி இருப்பதே மெய்யான செல்வம் என்றும் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.[1]

7. ஐந்தாம் திருமொழி: சரணாகதித் தத்துவத்தின் உச்சம்

குலசேகராழ்வாரின் பக்தி நெறியைப் புரிந்துகொள்ள ஐந்தாம் திருமொழியான ‘தருதுயரத்தடாயேல்’ மிக முக்கியமானது. இப்பதிகத்தில் திருவித்துவக்கோட்டில் உள்ள உய்யவந்த பெருமானை நோக்கித் தனது சரணாகதியை வெளிப்படுத்துகிறார்.[1] இறைவன் தனக்கு எத்தனை துன்பங்கள்

கொடுத்தாலும், அவனைத் தவிர வேறு புகலிடம் தனக்கு இல்லை என்பதைப் பல்வேறு உவமைகளின் மூலம் விளக்குகிறார்.

7.1. தாய் - சேய் உறவு

மனித உறவுகளில் மிகவும் சிறந்த உறவாகக் கருதப்படுவது தாயினது உறவாகும். குலசேகராழ்வார் உலகளந்த பெருமானைத் தாயாகவும், தன்னை மகனாகவும் கொண்டு தனது அன்பை வெளிப்படுத்துகிறார்.[1]

"அரிசினத்தால்ஈன்றதாய் அகற்றினினும் மற்றுஅவள்தன் அருள்நினைந்தேயழுங்குழவி அதுவே போன்றிருந்தேனே" [1]

கோபத்தால் தாய் குழந்தையைத் தள்ளிவிட்டாலும், அக்குழந்தை மீண்டும் தாயின் அன்பையே தேடிச் செல்லும். அதுபோல, நீ என்னை வெறுத்துத் தள்ளினாலும் நான் உன் அருளையே வேண்டி நிற்பேன் என்கிறார் ஆழ்வார்.[1] இக்கருத்து பிற்காலத்தில் வள்ளலார் பாடிய 'பிள்ளைச் சிறு விண்ணப்பம்' பாடலோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.[1]

7.2. பதிவிரதை உவமை

பெண்ணின் பெருமையையும், ஒரு குலமகளின் மாறாத அன்பையும் ஆழ்வார் இங்குப் பயன்படுத்துகிறார்:

"கண்டார் இகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினும் கொண்டானை அல்லால் அறியாக் குலமகள் போல்" [1]

தனது கணவன் பிறர் இகழும் படி நடந்துகொண்டாலும், அவனைத் தவிர வேறு எவரையும் தெய்வமாகக் கருதாத பதிவிரதையைப் போல, நான் உன்னையே சரணடைவேன் என்கிறார் ஆழ்வார்.[1] இதுவே ஆன்மாவின் 'அநன்ய கதி' (வேறு போக்கிடம் இல்லாத நிலை) எனப்படும்.

7.3. இயற்கை உவமைகள்: ஆறு மற்றும் பறவை

ஆறானது எங்குத் தோன்றினாலும் இறுதியில் கடலையே சென்றடையும்; அதுபோல எனது ஆன்மா உன்னையே அடையும் என்கிறார் ஆழ்வார்.[1]

"தொக்கிலங்கி யாறெல்லாம் பரந்தோடி தொடுகடலே புக்கன்றிப் புறம் நிற்க மாட்டாது" [1]

மேலும், கடலில் செல்லும் கப்பலின் பாய்மரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பறவை, கரையே தெரியாத பெருங்கடலில் பறந்து சென்று எங்கும் அமர இடமின்றி மீண்டும் அந்தக் கப்பலையே வந்தடைவதைப் போல, தனது மனம் இறைவனின் திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் கொள்கிறது என்கிறார்.[1]

8. திருவேங்கட மலையில் ஒரு பொருளாகும் வேட்கை

திருவேங்கட மலை (திருப்பதி) மீது குலசேகரர் கொண்ட பக்தி தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. அவர் அங்கு ஒரு அரசனாக இருக்க விரும்பவில்லை; மாறாக அம் மலையில் ஏதேனும் ஒரு அஃறிணைப் பொருளாக இருக்க விரும்பினார்.[1]

"செடியாய வல்வினைகள் தீர்க்கும் திருமாலே, நெடியானே வேங்கடவா நின்கோயி லின்வாசல், அடியாரும் வானவரு மரம்பையரும் கிடந்தியங்கும், படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே" [1]

பக்தர்கள் செல்லும் வழியில் ஒரு படியாக இருந்தால், எக்காலமும் பெருமாளின் தரிசனம் கிடைப்பதோடு, அடியார்களின் பாதத் துகள்கள் தன் மீது படும் என்ற உயரிய நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.[1] இதனால்தான் இன்றுவரை திருப்பதி மற்றும் திருவரங்கம் கோயில்களில் உள்ள கருவறை வாசற்படிக்கு ‘குலசேகரப் படி’ என்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது.[14]

---

9. வாத்சல்ய பாவம்: இராமனைத் தாலாட்டுதல்

பக்தி மரபில் இறைவனைக் குழந்தையாகப் பாவித்து அன்பு செய்தலை 'வாத்சல்ய பாவம்' என்பர். குலசேகராழ்வார் திருக்கண்ணபுரத்து இறைவனை இராமனாகக் கருதித் தாலாட்டுப் பாடுகிறார்.[1] இதுவே தமிழ் இலக்கியத்தில் பிற்காலத்தில் தோன்றிய ‘பிள்ளைத்தமிழ்’ இலக்கிய வகைமைக்கு வித்தாக அமைந்தது.[6]

"தேவரையும் அசுரரையும் திசைகளையும் படைத்தவனே! யாவரும் வந்தடி அரங்கநகர்த் துயின்றவனே! காவிரிநல் நதிபாயும் கணபரத்தென் கருமணியே! ஏவரிவெஞ் சிலைவலவா! இராகவனே! தாலேலோ!" [1]

கௌசல்யை பெற்ற இராமனைத் தாலாட்டும் இந்தப் பாசுரம், பக்தியின் மென்மையான நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது.[4] அதேபோல, ஏழாம் பதிகத்தில் கண்ணனைப் பெற்றும் அவனது லீலைகளை அனுபவிக்க முடியாமல் போன தேவகியின் வருத்தத்தை ஆழ்வார் மிக உருக்கமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.[4]

---

10. இராமாயணச் சுருக்கம் மற்றும் தசரதப் புலம்பல்

குலசேகரர் இராமாயணத்தில் எத்தனை ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார் என்பதற்கு ஒன்பதாம் மற்றும் பத்தாம் பதிகங்களே சான்று. இராமன் காட்டிற்குச் சென்றபோது தசரதன் அடைந்த துயரத்தை ஒன்பதாம் பதிகத்தில் அவர் பாடியுள்ளார்.[4] "தசரதன் புலம்பல்" என்று அழைக்கப்படும் இப்பகுதி, கம்ப இராமாயணத்திற்கு நிகரான உணர்ச்சிகளைக் கொண்டது.[4]

பத்தாம் பதிகத்தில், தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்து இறைவனை இராமனாகவே கண்டு, மொத்த இராமாயணக் கதையையும் சுருக்கமாகப் பாடுகிறார்.[4] இது 'குலசேகர இராமாயணம்' என்றும் போற்றப்படுகிறது. இராமனது வாழ்க்கையே ஒரு முழுமையான சரணாகதி சாஸ்திரம் (சரணாகதி சாத்திரம்) என்பதை ஆழ்வார் உணர்த்துகிறார்.[21]

---

11. முகுந்தமாலை: வடமொழிப் பக்தி இலக்கியம்

குலசேகராழ்வார் தமிழோடு வடமொழியிலும் பெரும் புலமை கொண்டிருந்தார். அவர் இயற்றிய 'முகுந்தமாலை' என்னும் நூல் வடமொழித் துதிப் பாடல்களில் முதன்மையானது.[8] 40 ஸ்லோகங்களைக் கொண்ட இந்நூல், பக்தியின் அவசியத்தையும், திருமாலின் திருவடிகளில் சரணடைவதால் கிடைக்கும் முக்தியையும் வலியுறுத்துகிறது.[12]

முகுந்தமாலையில் உள்ள ஒரு புகழ்பெற்ற ஸ்லோகம், அவரது பக்தியின் தீவிரத்தைக் காட்டுகிறது: "மனதில் கிருட்டிணனை நிறுத்தி, அவனது நாமங்களை உச்சரிப்பதே வாழ்வின் பயன்".[12] இந்நூல் பிற்காலத்தில் வைணவ ஆச்சாரியர்களான ராமானுஜர் மற்றும் வேதாந்த தேசிகர் போன்றோருக்குப் பெரும் உந்துதலாக அமைந்தது.[8] பர்மாவிலுள்ள பாகன் (Bagan) என்ற இடத்தில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டில் முகுந்தமாலையின் ஸ்லோகம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதிலிருந்து, இதன் புகழ் கடல் கடந்து பரவியிருந்ததை அறியலாம்.[9]

---

12. பிற கவிஞர்களுடன் ஒரு ஒப்பீடு

குலசேகராழ்வாரின் பக்தி நிலைகள் பிற்காலச் சமயச் சான்றோர்களிடமும் கவிஞர்களிடமும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

12.1. வள்ளலார் மற்றும் குலசேகரர்

வள்ளலார் தனது பாடல்களில் இறைவனைத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் போற்றுகிறார். "தடித்த ஓர் மகனை..." என்ற பாடலின் மூலம் தன் பிழைகளைப் பொறுத்து அருள வேண்டிப் பாடுகிறார்.[1] இது குலசேகரர் "தாய் தள்ளினாலும் அவளையே நாடுவேன்" என்று கூறிய கருத்தின் தொடர்ச்சியாகவே உள்ளது.[1]

12.2. பாரதியார் மற்றும் குலசேகரர்

மகாகவி பாரதியார் பெண்ணின் பெருமையை "அவனியிலே ஒருவனுக்கு மனைவியின்றேல்..." என்று பாடுகிறார்.[1] குலசேகரர் குலமகளின் பக்தியை இறைவனிடம் காட்டும் ஒரு வழியாகக் கையாண்டார்.[1] மேலும் பாரதியார் கண்ணனைத் தோழனாகவும், காதலனாகவும் பாடிய 'கண்ணன் பாட்டு', குலசேகரரின் மதுர பாவத்திற்கு (மதுர பாவம்) ஒரு நவீன வடிவமாகும்.[24]

12.3. திருவள்ளுவர் மற்றும் குலசேகரர்

வள்ளுவர் "செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம்" என்று கேள்விச் செல்வத்தைப் புகழ்கிறார்.[1] ஆனால் குலசேகரரோ, "நிலைத்த செல்வமான உன் திருவடிகளே சரண்" என்று இறைவனின் அருளே முதன்மையான செல்வம் என்று கூறுகிறார்.[1] நிலையற்ற உலகச் செல்வங்களை அவர் "வல்வினைகள்" என்று குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.[1]

---

13. பக்தி நிலைகளின் பகுப்பாய்வு

ஆழ்வார்களின் பாடல்களில் ஒன்பது விதமான உறவு நிலைகள் (நவவித சம்பந்தங்கள்) காணப்படுகின்றன.[21] குலசேகராழ்வார் பாடல்களில் காணப்படும் சில முக்கிய நிலைகள் வருமாறு:

பக்தி நிலை (Bhava)	விளக்கம்	பாடலில் சான்று
தாஸ்ய பாவம்	அடிமைத் திறம் / தொண்டு செய்தல்	பாகவதர்களின் அடியார் [9]
வாத்சல்ய பாவம்	பெற்றோர் அன்பு	கௌசல்யை தாலாட்டு [4]
மதுர பாவம்	காதலன் - காதலி அன்பு	கோபியர் நிலை [4]
சாந்த பாவம்	அமைதியான தவம்	திருவேங்கட மலையில் கல்லாக இருத்தல் [3]
சக்ய பாவம்	தோழமை	இராமன் குகனிடம் காட்டிய அன்பு [21]

---

14. மனமும் முக்தியும்

இறைவனை அடைய நோன்பு மற்றும் விரதம் இருப்பதை விட, அன்பினால் மட்டுமே அவனை அடைய முடியும் என்பதை ஆழ்வார் வலியுறுத்துகிறார்.[1] மனம் உருகி அன்பு கொண்டு இறைவனை வழிபட்டால் மட்டுமே அருள் பெற முடியும்.[1]

"நின்னையேதான்வேண்டிநீள்செல்வம் வேண்டாதான்தன்னையேதான்வேண்டும் செல்வம்போல்மாயத்தால்மின்னையே சேர்திகிரிவித்துவக்கோட்டம்மா! நின்னையே தான்வேண்டிநிற்பனடியேனே" [1]

அழகுறத் திருமங்கையாழ்வார் கூறியது போல, உடலை வருத்தித் தவம் செய்ய வேண்டியதில்லை; இறைவனிடம் மாறாத பற்று கொண்டாலே போதுமானது.[1] குலசேகராழ்வாரின் இறையனுபவம் என்பது தனது சுயத்தை (Ego) அழித்து, இறைவனின் விருப்பத்திற்குத் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைப்பதாகும்.[3]

---

15. முடிவுரை

குலசேகராழ்வாரின் இறையனுபவம் என்பது ஒரு பேரரசன் தனது மகுடத்தைத் துறந்து, இறைவனின் திருவடிகளைத் தனது மகுடமாக ஏற்றுக்கொண்ட உன்னதப் பயணமாகும்.[3] "என்னை மன்னனாக்குவது கிரீடம் அல்ல, உன் திருவடிகளே" என்று அவர் பாடியது அவரது பணிவின் உச்சமாகும்.[3] பெருமாள் திருமொழியின் பாசுரங்கள் இன்றும் தமிழுலகிற்குப் பக்திச் சுவையையும், வாழ்வின் மெய்ஞானத்தையும் வழங்கி வருகின்றன.

அவர் காட்டிய சரணாகதித் தத்துவம், திருவேங்கடப் படியாகத் தன்னை ஒடுக்கிக் கொள்ளும் விநயம், மற்றும் இராமாயணத்தில் அவர் காட்டிய ஈடுபாடு ஆகிய அனைத்தும் ஒரு பக்தன் எவ்வாறு இறைவோடு இரண்டறக் கலக்க வேண்டும் என்பதற்கான பாடங்களாகும்.[14] காலந்தோறும் தமிழ் இலக்கியம் புதிய கருத்துக்களை வழங்கினாலும், பக்தி இயக்கத்தின் நாயகர்களான ஆழ்வார்கள் காட்டிய வழி இன்றும் அழியாத தர்மமாகத் திகழ்கிறது.[1] குலசேகராழ்வாரின் இறையனுபவத்தை நாமும் பின்பற்றி, நிலையற்ற உலக சுகங்களில் வீழாது, நிலைத்த செல்வமான இறை அருளைப் பெற முயல்வதே அவருக்குச் செய்யும் நற்பணியாகும்.[1]

---

16. மேற்கோள் நூல்கள் (MLA Style)

1. Srinivasan, M. P. *Kulasekara Alwar*. Sahitya Akademi, 2002. [29]
2. ---. *Mutalalvarkal*. Sahitya Akademi, 2002. [31]
3. Azhwar, Kulasekara. *Perumal Thirumozhi*. Gangai Puthaka Nilayam, 2010. [1]
4. Kesikan, Puliyur. *Tirukkural: Puthia Urai*. 27th ed., Poompuhar Pathippagam, 2010. [1]
5. Anandakichenin, Suganya. *My Sapphire-hued Lord, My Beloved: A Complete, Annotated Translation of Kulacekara Alvar's Perumal Tirumoli and Periyavaccan Pillai's Medieval Manipravalam Commentary*. Hamburg University, 2019. [33]
6. Uskokov, Aleksandar. *Mukundamala of Kulasekhara Alvar: A Translation*. Yale University, 2014. [12]
7. Varadachari, K. C. *Alvars of South India*. 2nd ed., Bharatiya Vidya Bhavan, 1970. [6]
8. Somasundaram, O., and T. Murthy. "Alvars of South India: A Psychiatric Scanner." *Indian Journal of Psychiatry*, vol. 59, no. 3, 2017, pp. 375-79. [5]
9. Gomathi, T., and V. Dhanalakshmi. "The Religious Thoughts of Vallalar and Bharathiyar." *International Research Journal of Tamil*, vol. 4, no. S-11, 2022, pp. 93-97. [35]